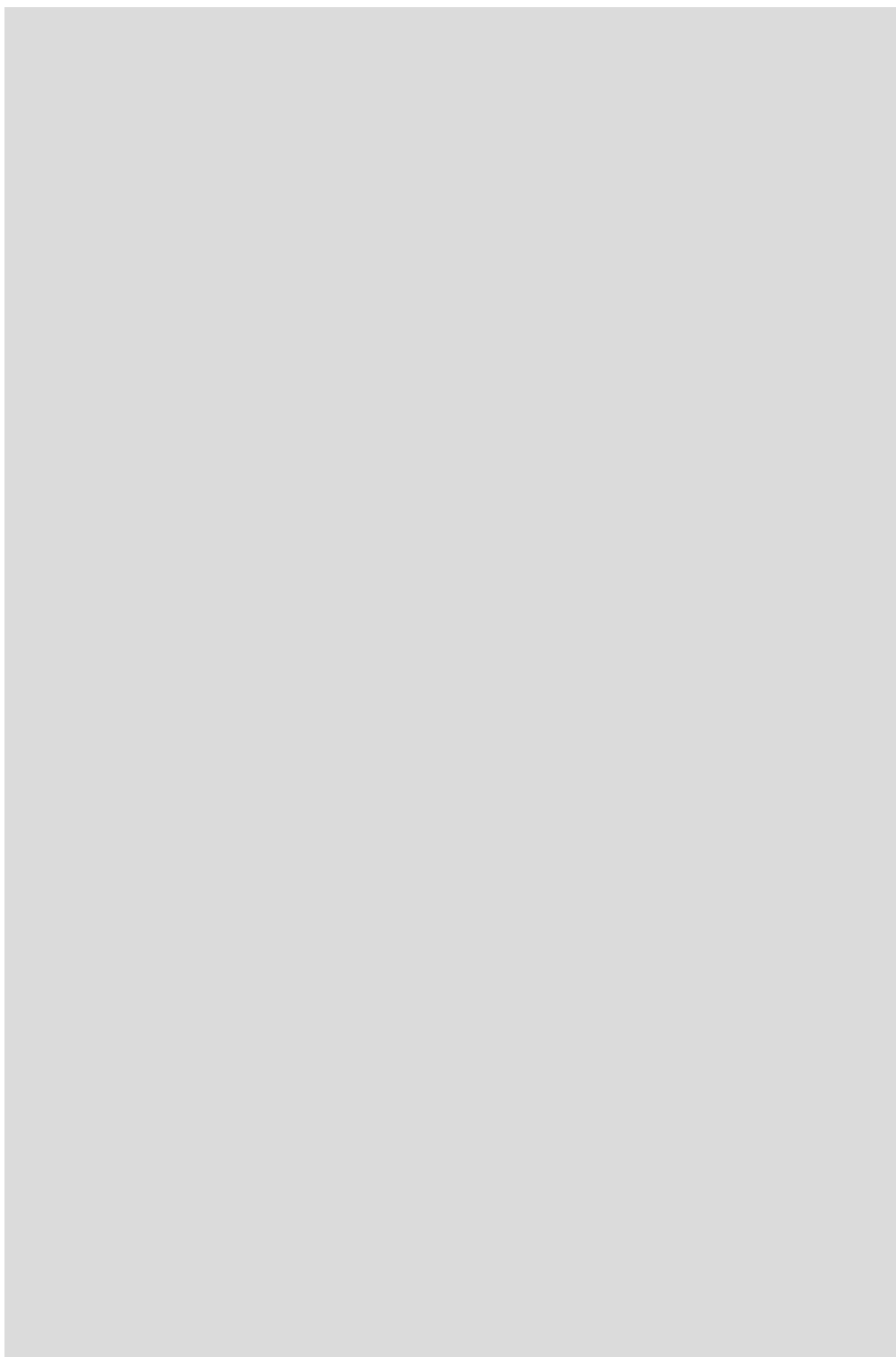

Continuar

Mar Amorós Benet

Capítulo 1

Durant aquests últims deu anys recordo haver arribat múltiples cops a la conclusió de per què estava fent el que estava fent. Per què seguir. Tot era una gran mentida orquestrada per mi mateixa, buscant algun motiu a la vida, alguna cosa a la qual agafar-me i no deixar-me anar passés el que passés. Els estudis van ser la dèbil branca que em va anar sostenint. I jo, penjada allà dalt, restava a l'espera. A l'espera que la felicitat acabés trucant a la porta. Veia com tots els meus companys tenien plans, projectes, motivacions. Ambiciosos o humils. Jo no tenia res. Per molt amor que tingués per la biologia, no semblava suficient per empènyer el meu ser. Al final estava allà perquè era l'únic lloc on m'havia portat la vida, arrossegada qual medusa pel mar d'expectatives dels meus pares. I seguia esperant.

El suïcidi començava a amenaçar cada cop més la meua existència. Si disposant de totes les avantatges i comoditats que em podia imaginar no em sentia bé, com se suposava que hauria d'estar millor en el futur? Tothom sempre mencionava que les etapes de l'adolescència i la universitat són de les més memorables de les seves vides. I m'havien passat sense pena ni glòria. Ja no tenia on agafar-me, i em volia morir, però sense haver de ser jo qui ho executés. Algun accident inesperat o similar estaria bé. Mentrestant, doncs, calia trobar una feina. Qualsevol. Un lloc on anar cada dia, i gaudir de la contradicció que és voler guanyar diners per sobreviure mentre esperes la parca. I els primers dies van ser sorprenentment bons. Em sentia útil i tenia la sensació que potser en l'estabilitat trobaria el meu lloc al món. Però aquest estat mental va durar poc. La idea de per què m'estava esforçant, si tot acabaria de la mateixa manera, va tornar més forta que mai. El millor era quedar-se a casa, i esperar a que el menjar s'acabés per anar-me consumint gradualment. Quan vaig deixar la feina vaig estar a punt de fer una bestiesa. Sempre he estat una persona impacient, i volia acabar amb tot d'una vegada per totes, sense dilacions. Al final no em vaig atrevir, per covardia més que per valentia. Com bé diuen, els covards sempre sobreviuen.

M'agrada pensar que tot això no ha estat en va. En haver arribat al meu límit, probablement vaig prendre la decisió de transicionar amb més seguretat i prestesa que altra gent. Enfrontada amb el dilema, em feia por canviar de gènere. Però més me'n feia no fer-ho.

Tinc un llarg camí per recórrer, però tot just ara començo a entendre el motiu pel qual la gent vol viure.